

ansvarsforflygtigelse. Man mærker tydeligt, at det er De Radikale, der dikterer regeringens retspolitik, men det er jo selvfølgelig regeringens sag.

Der står også i bemærkningerne til lovfor-slaget, at der skal være et kontrolorgan for at skabe tillid, men det er da en særpræget tanke-gang og en tankegang med langtrækkende kon-sekvenser. Lad mig nævne et par eksempler, hvis man nu skal have kontrolorganer for at skabe tillid.

Hvem skal kontrollere domstolene? Skal vi ikke også have nogle kontrolorganer, der følger, at den enkelte dommer nu handler ordentligt? Hvad med Ombudsmanden? Skal vi ikke også have et kontrolorgan, der sikrer sig, at Ombuds-manden foretager de rigtige skridt og under-søger på den rigtige måde? Hvad med at kon-trollere justitsministeren og andre ministre, når de indimellem har den endelige afgørelse? Og for øvrigt, hvem skal kontrollere kontrolorga-net? Der må da være nogen til at kontrollere et kontrolorgan, for det kan vel også tage fejl. Så skal vi altså have et overkontrolorgan, og hvem skal så kontrollere det?

Det er ansvarsforflygtigelse i fjerde, femte eller sjette potens, og derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte det.

Lad mig slutte med at sige om de kommende forhandlinger vedrørende retsforlig og politi-forlig, at jeg finder, det virker stødende og belas-tende, at man, umiddelbart inden drøftelserne går i gang, søger at lovgive om væsentlige ele-menter i retspolitikken ud fra nogle holdninger, som man ved er i direkte modstrid med de holdninger, som den konservative folketings-gruppe står for. Det er svært at tolke det som en seriøs forhandlingsvilje, men det kan vi jo så bare tage til efterretning.

Anne Baastrup (SF):

Overvejelserne om ændring af politiklagesyste-met har pågået længe. Helt tilbage i 1960'erne startede kritikken af det selvdømme, som ligger i den nuværende ordning, og grunden til disse mange overvejelser er naturligvis, at når politiet har den monopoliserede ret til voldsudøvelse, skal man være omhyggelig med at etablere et klagesystem, som sikrer, at der ikke er mulighed for antydning af kritik af selvdømme.

I SF er vi helt klar over, at langt de fleste lokalnævn stort set ingen klager har, og de få klager, de har, giver ikke anledning til proble-mer. Men det er altså ikke alle steder, at det er

tilfældet. Vi må derfor koncentrere os om at få opbygget et ubureaukratisk system, som kan håndteres i alle kredse, og som kan være vand-og skudsikkert de steder, hvor vi ved der er konflikter.

Med andre ord skal vi nu, hvor vi har chan-cen, fordi justitsministeren har fremsat et lov-forslag, sikre, at der opbygges et fremtidssikret system, hvor borgerne kan opleve, at klager over politiet behandles uden antydning af for-udindtagethed, samtidig med at den enkelte politibetjent er tryk ved, at der tages hensyn også til hans retssikkerhed.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at SF mener, at Statsadvokaten og anklagemyndigheden ikke kan betragtes som uafhængige af eller uvildige i forhold til politiet, og jeg tror, det er en hold-ning, som de fleste almindelige borgere har. Desværre har der også været et par sager frem-me i den sidste tid, hvor det klart fremgik, at der kunne være noget om snakken.

Jeg skal tillade mig at citere fra den konsti-tuerede Rigsadvokats, Karsten Hjorths, begrundelse i sagen vedrørende beslutning om at opgive tiltale mod de tre politiassistenter:

»... at den afgivne vidneforklaring ikke kan være i overensstemmelse med sandheden, og at dette måtte have stået vidnet klart, da han afgav forklaring i retten. Tilsvarende må det have stå-et eller burde have stået den pågældende Stats-advokat klart, da hun traf beslutning om ikke at sigte de pågældende polititjenestemænd.«

Den slags afgørelser giver ikke tiltro til Stats-advokaten som undersøger i sager vedrørende klager over politiet, og det skader såvel politiets omdømme som den konkrete skadelidtes rets-følelse, at den slags afgørelser træffes, al den stund at de disciplinære følger af manglende omtanke og beherskelse ved udførelse af tjene-sten ikke kommer offentligheden til kendskab.

I fremtiden vil vi ikke se disse sager. Spørgs-målet er, hvad der skal til for at sikre det. For at tage det sidste først, så er det en god idé at sikre mulighed for advokatbistand for såvel klager som indklagede. Tilsvarende er det en god idé at bevare lokalnævnene som den formelle ram-me for samarbejdet lokalt, og i forlængelse af SF's gamle forslag om et politiklagenævn skulle man da være et skarn, hvis det ikke fik et posi-tivt ord med på vejen. Det er ikke SF's forslag, der her er fremsat, men der er elementer af det i det.

Endelig spørgsmålet om Statsadvokatens rol-le. Det er bestemt ikke en tanke, der er groet i